

даже и до днесъ го помня. За два дни стигнахме пакъ въ селото. Гагаузитѣ дадоха паритѣ на чорбажитѣ, като отдѣлиха, според пазарлъка, цѣната за кириитѣ. Като стигнахъ на бахчата, видѣхъ всичката бахча обкръжена съ кола; сѣкатъ зеле и товарятъ колата. Останало бѣ твърдѣ малко зеле, което до вечерята се свърши. Пригответѣхме се вече да си вървимъ. Чорбаджитѣ отидоха въ Провадия, а азъ останахъ въ село и спяхъ въ една намъ позната още отъ пролѣтѣта къща. На другия день по икиндийно врѣме се завърнаха и тримата съ коне, а на конетѣ нови сѣдла. Наканихме се вече да си вървимъ, Тѣ ми казаха: „Ти не ще можешъ да вървишъ съ насъ, защото ний сме съ коне, а остани съ Еленчанетѣ“ (тѣ около Провадия работѣха бахча) Азъ, като не излѣзвалъ другъ пѣтъ отъ Лѣсковецъ и много мъченъ въ тази чужбина, въ която ми се струваше, като че съмъ на други светъ, като рекоха „ще си вървимъ“, като че не хвъркнахъ до вечерята да стигна у Лѣсковецъ. Попитахъ ги: — „Конетѣ ви хвъркатъ ли“? И тѣ ми казаха, че не хвъркатъ, но сж съ четире крака. Азъ имъ казахъ, че, ако щатъ до сж и съ 12, пакъ не ме е страхъ отъ вашитѣ коне и не се надѣвамъ, че ще запра на пѣтя. Като тръгнахме вече на пѣтъ, азъ всѣ прѣдъ конетѣ имъ тичахъ. Когато се указеше нѣкъдѣ да е правъ пѣтя, питахъ ги всѣ изъ него ли ще вървимъ и, като ми кажеха, че изъ него, — азъ припвахъ, като птица, и отваждахъ до тамъ, отъ гдето тѣ едвамъ се виждаха и ги чакахъ, защото незнаехъ пѣтя и ме бѣ страхъ да не сбъркамъ. Като не можехъ да търпя не бързия ходъ на конетѣ имъ, макаръ да бѣха хранени и бързоходи, струваше ми се, че се маятъ и не вървятъ бърже. За задоволяване и да не се притѣснявамъ сърдечно, гдѣто срѣщахъ трѣнче или долче, прѣскачахъ го и играяхъ на прѣдъ конетѣ. Тѣ самѣ се бояха отъ това, да не би нѣкакъ да ми се убиятъ краката и, ако остана на пѣтя, да не знаятъ какво да ме правятъ, но тѣ въ това се лъжаха. Азъ бѣхъ въ това врѣме неуморимъ. На третия день, приблизително до заседание на слънце, ний стигнахме на слънце, Кесаровската гора, отъ върха на която Енчо Долмовъ ми показа една висока хълма. „Тази е Петропавловската — на нашия манастиръ — хълма“, каза той. Азъ, понеже не знаехъ дѣ се намирамъ, не ми се върваше, но, като ме увериха, хвъркнахъ отъ радостъ. Като беше останало още 4—5 часа пѣтъ, попитаха ме да ношуваме ли тукъ, или да си идемъ още гази вечеръ. „Не, казахъ азъ, ако вий щете, ношувайте тукъ, а азъ ще си ида още тази вечеръ въ Лѣсковецъ“. Заплашиха ме че отъ тукъ ще прѣпускатъ вече и ще ме оставятъ „Прѣпускайте колкото